

Etnonacjonalizm we współczesnej Rosji

17 września 2016

Nacjonalizm rosyjski zazwyczaj łączy się z imperializmem i prawosławiem. Szczególnie silny współcześnie jest nurt eurazjatycki. Jest oczywiste, że tak rozumiany nacjonalizm budzi w Polakach zdecydowany sprzeciw. Nacjonalizm prawosławny nie posiada charakteru etnicznego. Liczy się tylko uznanie prawosławia za wiodącą religię i oddanie dla sprawy Rosji-Eurazji.

Zupełnie inny charakter ma ruski etnonacjonalizm. Domaga się on oparcia państwa na narodzie ruskim, nawet jeśli będzie się to wiązało z utratą części terytorium. Etnonacjonałisci występują także przeciw imperializmowi i często opierają się na religii neopogańskiej.

Celowo używany jest tutaj termin „ruski” (русский) a nie „rosyjski” (российский), gdyż w języku rosyjskim te pojęcia mają całkowicie inne znaczenie. Termin „Ruski” oznacza białego Słowianina, rdzennego mieszkańca Rusi. Natomiast Rosjanin to każdy obywatel Federacji Rosyjskiej, bez względu na narodowość.

Obecnie w Rosji działa oficjalnie wiele ugrupowań nacjonalistycznych. Niektóre z nich mają nawet swoich przedstawicieli w Dumie. Wszystkie jednak popierają imperialistyczną politykę państwa i są koncesjonowane przez Kreml.

Natomiast radykalni etnonacjonałisci jako kwestionujący oficjalną politykę państwa oraz dominującą religię, stawiają się całkowicie poza systemem. Wiele ugrupowań tego typu nie ma nawet oficjalnej rejestracji i działa nielegalnie. Środowiska te o charakterze antysystemowym i antykomunistycznym wydają się być bardziej szczere w swoich dążeniach niż akceptowani

przez państwo nacjonaliści imperialni.

Konflikty pomiędzy Słowianami a innymi narodami Eurazji istniały już od powstania państwa ruskiego. Po bitwie na Kulikowym Polu w 1380 r. nastąpiło wyzwolenie Rusi spod tatarskiego jarzma. Niedługo potem carowie moskiewscy rozpoczęli swoją ekspansję na Wschód i Południe. Za czasów Iwana Groźnego podbito Chanat Krymski i Astrachański. Spowodowało to wchłonięcie przez państwo dużych mas niesłowiańskiej ludności. Często dochodziło też do mieszanych małżeństw.

Imperializm rosyjski osiągnął swój szczyt w epoce Związku Radzieckiego, kiedy udało się opanować całą prawie Eurazję. Ruscy stanowili wtedy ok. 70% mieszkańców ZSRR. Sytuacja zmieniła się, gdy w wyniku upadku komunizmu wiele azjatyckich republik radzieckich odzyskało niepodległość. Według spisu powszechnego z 2010 r. narodowość ruską posiada 80,9% mieszkańców Rosji.

Oficjalne dane są jednak dalekie od prawdy, gdyż Rosja podobnie jak Europa Zachodnia od lat zmaga się z problemem nielegalnej imigracji. Szacuje się, że w Rosji przebywa nawet 10–12 mln imigrantów z postradzieckich republik Azji Centralnej. Ponadto problemem migracja wewnętrzna mieszkańców Kaukazu Północnego (Czeczenii, Dagestanu i Inguszetii) do europejskich części Rosji.

Imigranci przebywają na ogół w wielkich miastach. Żyją często w skrajnej biedzie. Tworzą etniczne i religijne getta. Większość z nich pracuje nielegalnie na budowach i w drobnym handlu. Targowiska i bazy w rosyjskich miastach są tradycyjnym miejscem przebywania tzw. „czarnodupców” (черножопцы), jak pogardliwie nazywa się przybyszów z Azji i Kaukazu.

Podobnie jak na Zachodzie, w Rosji wciąż żywy jest problem muzułmańskiego terroryzmu, związanego z radykalnym islamskim

nurtem salafitów. Matecznikiem salafizmu jest oczywiście Północny Kaukaz, choć zdobywa on także zwolenników nawet na obszarach dotąd opanowanych przez islam umiarkowany jak Tatarstan. Politycznym ramieniem salafitów jest zdelegalizowana Partia Wyzwolenia Islamu.

Dr hab. Joachim Diec z Instytutu Rosji i Europy Wschodniej Uniwersytetu Jagiellońskiego zauważa, że problem islamski dotarł już nawet do najbardziej wysuniętych na zachód części Rosji jak Obwód Kaliningradzki. Podczas prób zbudowania meczetu w Kaliningradzie w 2010 r. doszło do protestów.

Narody muzułmańskie cechuje też dużo większa dzietność, a także ze względu na abstynencję, o wiele dłuższa średnia życia niż Ruskich, którzy powoli stają się narodem wymierającym. Wraz ze zmianami demograficznymi w społeczeństwie zmienia się także skład narodowościowy i religijny rosyjskiej armii. W Wołżańsko-Urańskim Okręgu Wojskowym liczba muzułmańskich żołnierzy osiągnęła już 50%. Obok prawosławnych popów jako kapelanów coraz częściej zatrudnia się islamskich mułłów.

Ogromnym problemem jest także wysoka przestępczość w środowisku imigrantów. Szczególnie dotyczy to słynących z nieludzkiego okrucieństwa gangów kaukaskich. Od 2013 r. wzrosła liczba napadów, w tym zabójstw dokonanych przez imigrantów, których ofiarami są etniczni Rosjanie. Podsyca to nastroje antykaukaskie. Iskrą zapalną do konfliktu etnicznego było zabójstwo młodego kibica Spartaka Moskwa Jegora Swiridowa dokonane na przystanku autobusowym przez grupę czeczeńskich bandytów. Zabójca Asłan Czerkiesow przekupił urzędników i uniknął kary, pomimo że miał na koncie liczne kradzieże. W proteście przeciw tej niesprawiedliwości 11 grudnia 2011 r. nacjonaliści i kibice zorganizowali w Moskwie wielką antyimigracyjną demonstrację. Na Placu Maneżowym (Манежная площадь) zebrało się 50 tys. ludzi. Doszło do zamieszek krwawo stłumionych przez OMON. Zginęło 4 imigrantów, 65 manifestantów zostało aresztowanych. Od tego czasu, w rocznicę śmierci Jegora w wielu miastach Rosji organizowane są nacjonalistyczne

manifestacje poświęcone jemu i innym młodym bojownikom „poległym w walkach etnicznych”.

Rosyjska wersja faszyzmu narodziła się zaraz po Rewolucji Październikowej 1917 r. w środowiskach białej emigracji. Powstało wtedy wiele ugrupowań o charakterze antybolszewickim, skrajnie konserwatywnym, monarchistycznym i faszystowskim, takich jak Rosyjski Związek Faszystowski (Русский фашистский союз) czy Narodowy Związek Pracowniczy Nowego Pokolenia (Национальный трудовой союз нового поколения). Po dojściu Adolfa Hitlera do władzy w Niemczech wiele z tych ugrupowań przejęło program narodowo-socjalistyczny licząc na to, że z pomocą armii niemieckiej uda się wyzwolić kraj spod bolszewickiego jarzma.

Po klęsce Trzeciej Rzeszy w 1945 r. alianci przekazali w ręce władz radzieckich wszystkich Rosjan walczących po stronie niemieckiej. Jest więc zrozumiałe, że po wojnie w komunistycznym państwie totalitarnym narodowy socjalizm nie miał szans na odrodzenie.

Jednak nawet tu istniały wyjątki. Michał Soska pisze o założonej w końcu lat 1940. przez kilkunastoletnich uczniów elitarnej szkoły im. Wissariona Bielińskiego organizacji „Czwarta Rzesza” (Четвертый Рейх). Jej członkowie spotykali się na tajnych kółkach, gdzie czytali „Mein Kampf” i nosili opaski ze swastyką. Według Soski przez cały okres istnienia ZSRR takich organizacji było więcej. Były one jednak zakładane na ogół przez młodzież szkolną, miały kilkusobowy skład i szybko były rozbijane.

Pierwszą poważną organizacją etnonacjonalistyczną było Stowarzyszenie Pamięć (Память) powstałe w latach 1980. Aby nie narażać się na szykany ze strony władz Pamięć nie głosiła jawnie antykomunizmu. Oficjalnie została założona jako stowarzyszenie historyczne, zajmujące się badaniem dziejów dawnej Rusi. Jej ideologia polegała na wrogości wobec Żydów, masonów i zgniłego Zachodu.

Po upadku ZSRR odrodził się siłą tłumiony etniczny nacjonalizm Ruskich. Różne organizacje narodowe zaczęły powstawać jak grzyby po deszczu. Początkowo miały one bardzo synkretyczny charakter. Łączyły prawosławną mistykę z komunistyczną symboliką. Apogeum tego tzw. „sojuszu ekstremów” nastąpiło podczas obrony Białego Domu w 1993 r. gdzie przeciw wojskom wiernym legalnemu prezydentowi Borysowi Jelcynowi ramie w ramie stanęli prawosławni nacjonaści, narodowi komuniści i faszystowskie skinheady. Był to ostatni akt takiej jedności. Od tej pory etnonacjonaści i twardogłowi komuniści stali się wrogami, choć w szczególnych chwilach zdarza im się łączyć siły.

Jako pierwsza zarejestrowała się Rosyjska Jedność Narodowa (Русское национальное единство, PNE, RNJ) Aleksandra Barkaszowa. A. Barkaszow zaczął karierę jako działacz „Pamiati”, z której odszedł rozczarowany brakiem nacisku na kwestie rasowe i zbyt idealizowaniem Rosji carskiej. Był on także jednym z przywódców obrony Białego Domu. W pierwszej połowie lat 1990. to właśnie A. Barkaszow był uznawany za czołowego ideologa rosyjskiego narodowego socjalizmu. Zgrupował on wokół siebie radykalną młodzież, często wywodzącą się z subkultury skinheadów.

RNJ jest ugrupowaniem faszystowskim i narodowo-socjalistycznym. Jej członkowie noszą czarne mundury, co jest nawiązaniem do tradycji Czarnych Sotni. Pozdrawiają się uniesioną ręką i okrzykiem „Sława Rusi!” (Слава Руси). Godłem organizacji jest swastyka, uważana przez jej członków za pradawny symbol rosyjski. RNJ promuje wrogość wobec Żydów, imigrantów i liberalnego Zachodu.

W 2000 r. w moskiewskiej sekcji RNJ doszło do rozłamu. A. Barkaszowa wyrzucono z organizacji za to, że ciężko pobity przez lewackich bojówkarzy wyparł się swoich poglądów. Wiele wskazuje na to, że był to pretekst, gdyż sporej grupie działaczy od dawna nie podobały się wodzowskie zapędy A. Barkaszowa. Obecnie RNJ istnieje nadal. Jest jednak

ugrupowaniem zupełnie marginalnym.

Kolejnym ważnym ugrupowaniem był Sojusz Słowiański (Славянский союз) założony w 1999 r. przez Dmitrija Demuszkina. Był on ekstremistyczną organizacją o charakterze narodowo-socjalistycznym. W swoim programie głosił dążenie do wydalenia wszystkich imigrantów i budowy „Rosji dla Ruskich” (Россия для русских). Wielu działaczy Sojuszu Słowiańskiego padło ofiarą do dziś niewyjaśnionych morderstw. W 2010 r. organizacja ta została ostatecznie zdelegalizowana.

W 2002 r. po gwałcie, jakiego grupa Tadżyków dopuściła się na młodej ruskiej dziewczynie w mieście Chimki, powołano do życia Ruch Przeciw Nielegalnej Imigracji (Движение против нелегальной иммиграции, ДПНИ, DPNI). Na jego czele stanął młody inteligentny i charyzmatyczny prawnik Aleksandr Biełow. Celem ruchu było zakończenie polityki liberalnego traktowania bandytów z Kaukazu i Azji Centralnej. DPNI domaga się wydalenia z Rosji nielegalnych imigrantów oraz wprowadzenia zakazu handlu dla przybyszów z poza Rosji. Wspomniany J. Diec z UJ twierdzi, że ugrupowanie to ma także charakter antykomunistyczny i antyliberalny. Zaznacza on jednak, że nie odwołuje się ono oficjalnie do narodowego socjalizmu.

DPNI jest organizatorem słynnego Ruskiego Marszu (Русский марш), który odbywa się co roku w Święto Jedności Narodowej 4 listopada w wielu miastach Rosji, a nawet Ukrainy i Mołdowy. Celem marszu jest zwrócenie uwagi społeczeństwa na problem przemocy ze strony imigrantów i liberalnej polityki wobec agresywnych kolorowych przybyszów. W marszu zgodnie biorą udział wszystkie ugrupowania etnonacjonalistyczne, jednak jest on przede wszystkim wielkim sukcesem organizacyjnym DPNI.

Od 2008 r. DPNI nie chcąc narazić się na delegalizację zaczęło łagodzić i liberalizować swoją radykalną retorykę i zwalczać władzę odwołując się do idei społeczeństwa obywatelskiego. A. Biełow, przeciwko któremu trwał proces karny o nawoływanie do nienawiści etnicznej, ustąpił ze stanowiska przewodniczącego

dla oczyszczenia atmosfery. W 2010 r. DPNI połączyło się z Ruskim Obrazem (Русский образ), inną organizacją etnonacjonalistyczną o charakterze prawosławnym.

Gdy DPNI zaczęło nabierać coraz większego znaczenia władze postanowiły doprowadzić do zdelegalizowania organizacji na mocy ustawy 282. Dotyczy ona zwalczania nienawiści na tle etnicznym i narodowościowym. Jej zapisy są tak nieprecyzyjne, że bez problemu pozwala na skazywanie niewygodnych dla Kremla działaczy narodowych. Ostatecznie zdelegalizacja DPNI nastąpiła w kwietniu 2011 r.

A. Biełow nie poddał się jednak. Wraz z liderem zdelegalizowanego Sojuszu Słowiańskiego wspomnianym Dmitrijem Demuszkinem założyli kolejną organizację o nazwie „Ruscy” (Русские). W założeniach miała to być konsolidacja wszystkich sił etnonarodowych w Rosji. Jednak trzon „Ruskich” stanowią przede wszystkim aktywiści dwóch największych zdelegalizowanych ugrupowań: Sojuszu Słowiańskiego i DPNI.

W swoim „Manifeście” Ruscy głoszą budowę państwa monoetnicznego oraz wyzwolenie kraju od „wszystkich etnoprzestępców, złodziei i skorumpowanych urzędników”. Ugrupowanie to ma charakter skrajnie antykomunistyczny. Ruscy twierdzą, że utracili ojczyznę wraz z rewolucją 1917 r. i do dnia dzisiejszego jej nie odzyskali. Organizacja potępia imperializm. Posługuje się ona flagą dynastii Romanowów jedynie po to, by okazać pogardę obecnemu systemowi.

Organizacja ta działa na terenie całej Rosji z wyjątkiem republik autonomicznych Czeczenii, Dagestanu i Inguszetii. Tych terenów nie uznaje ona za prawowitą własność Ruskich i opowiada się za nadaniem im pełnej niepodległości w zamian za deportację z Rosji wszystkich pochodzących stamtąd imigrantów. Delegacja Ruskich z D. Demuszkinem na czele odbyła nawet w Groznym rozmowy z prezydentem Czeczenii Ramzanem Kadyrowem.

Ruscy znajdują się w głębokiej opozycji wobec rządów

prezydenta Rosji Władimira Putina. W 2011 r. wzywali do bojkotu wyborów poprzez dopisywanie na kartkach nieistniejącej Partii Ruskich Nacjonalistów (Партия русских националистов) i stawianie przy niej krzyżyka. Ten performance miał służyć zwróceniu uwagi na problem braku legitymizacji władzy.

11 maja 2011 r. organizacja urządziła konferencję na Placu Maneżowym w Moskwie. Jej uczestnicy zostali brutalnie zaatakowani przez siły porządku. Samego D. Demuszkina aresztowano po konferencji pod jego domem. Następnego dnia zatrzymano rzeczniczkę organizacji Jelenę Dienezkina, która próbowała wygłosić oświadczenie.

4 grudnia 2011 r. protesty „Ruskich” przeciw fałszerstwom wyborczym zostały stłumione przez OMON. Aresztowano wtedy wielu czołowych działaczy ruchu, w tym A. Biełowa. Inny lider ruchu, Władimir Jermołajew został siłą wyrzucony przez funkcjonariuszy z komisji, gdzie był obserwatorem. Wielu członków organizacji przebywa obecnie w więzieniach. Jednak mimo tych problemów Ruscy są obecnie wiodącym ugrupowaniem etnonacjonalistów. Ich atuty to spójny program i duża ilość oddanych sprawie aktywistów.

Chcąc w pełni przedstawić fenomen ruskiego etnonacjonalizmu należy oprócz organizacji stricte politycznych opisać także szereg grup nieformalnych, działających bez oficjalnej rejestracji. Działają one zazwyczaj w sferze kultury młodzieżowej. Niestety, rośnie też liczba grup ekstremistycznych, które wprost obrały drogę walki przy użyciu ulicznej przemocy i terroryzmu. Ich członkowie dokonali już wielu morderstw.

Pierwsze gangi skinheadów pojawiły się w Rosji jeszcze w schyłkowej fazie ZSRR. Były one powiązane ze środowiskami kibiców piłkarskich. Początkowo nie posiadały innej ideologii niż prymitywny rasizm i nazistowską symbolikę. Jednak to z takich środowisk wywodzą się najbardziej groźne organizacje, takie jak związana z kibicami Zenita St-Petersburg Mad Crowd i

Bojowa Organizacja Terrorystyczna (Боевая террористическая организация). Szybko porzuciły one skinheadowską otoczkę, by łatwo wtapiać się w tłum. Rosyjska policja odnosi wiele sukcesów w walce z organizacjami narodowych ekstremistów. Jednak walka nie ma końca, ponieważ grupy nie są powiązane ze sobą. Na miejsce jednej rozbitej zawsze pojawiają się kolejne, gotowe dalej mordować.

Należy tu wspomnieć o rozbitej grupie Format 18, która upubliczniała w Internecie filmiki, na których członkowie grupy biją i poniżają śniadoliczych imigrantów i lewaków. Początkowo filmiki były inscenizowane. Jednak zafascynowana przemocą młodzież wkrótce zaczęła dokonywać prawdziwych napadów.

W 2009 r. w Moskwie ekstremiści zastrzelili lewicowego prawnika broniącego imigrantów Stanisława Markiełowa i dziennikarkę lewicowej „Nowej Gazety” (Новая газета) Anastazję Baburową. O dokonanie tego morderstwa oskarżono dwójkę aktywistów Ruskiego Obrazu: Nikitę Tichonowa i Jewgienię Hasis. Pomimo, że oboje nie przyznali się do winy i nie było wystarczających dowodów w sprawie, sąd skazał N. Tichonowa na dożywocie a J. Hasis na 18 lat kolonii karnej.

Największą obecnie grupą nieformalną jest Wotan Jugend związana z black-metalowym zespołem M818th. Lider zespołu przesiedział kilka lat w szpitalu psychiatrycznym za morderstwa i napady z bronią w ręku. Ideologia Wotan Jugend to synkretyczna mieszanka narodowego socjalizmu, pansławizmu i aryjskiej pogańskiej mistyki. Grupa odcina się od polityki imperializmu. Głosi natomiast powrót do idei zjednoczenia wszystkich Rusów, jakie panowało w czasach przedchrześcijańskich. Wotan Jugend demonstruje też antychrześcijaństwo i niechęć do prawosławnego kleru. Wśród ruskich narodowych radykałów jest to często spotykana postawa. W odróżnieniu od nacjonalistów prawosławnych, etnonacjonałisci nie uznają Rosji za osobną cywilizację bizantyjską, lecz za integralną część białej Europy. Pomimo jawnie głoszonego

nazizmu Wotan Jugend mają przyjazny stosunek do Polaków. Na ich stronie podane są nawet linki do polskich portali narodowych.

Wotan Jugend przedstawia największą aktywność na polu szeroko pojętej kultury młodzieżowej. Organizuje koncerty muzyczne, turnieje sztuk walki i produkuje kolorowe wlepki. Wlepki z logiem Wotan Jugend można zobaczyć na murach nie tylko w Rosji, lecz także w wielu miastach Ukrainy i Mołdowy. Członkowie grupy co roku przygotowują też oprawę graficzną dla wspomnianego Ruskiego Marszu. Z tą grupą związany jest Umka, najbardziej znany narodowy artysta uliczny. Wotan Jugend organizują też zbiórki pieniędzy na pomoc prawną dla więźniów politycznych, w tym dla sprawców morderstw i zamachów.

Wiele materiałów propagandowych Wotan Jugend ma charakter bardzo agresywny i wzywa do czynnej walki z systemem i znienawidzonymi „czarnodupcami”. Grupa zamieszcza także w Internecie filmiki instruktażowe dotyczące walki nożem bojowym. Narodowi radykałowie zdają sobie sprawę, że taka działalność często kończy się śmiercią lub wieloletnim więzieniem. Często są brutalnie bici na komisariatach. Pomimo to nie rezygnują ze swojej walki.

Natomiast pozytywnym aspektem jest to, że wśród etnonacjonalistów panuje moda na zdrowy tryb życia bez nałogów oraz subkulturę straight edge. Na organizowany przez Wotan Jugend festiwal muzyczny Asgarda Reid nie są wpuszczane osoby pod wpływem narkotyków. Podczas imprezy panuje zakaz picia alkoholu i palenia papierosów. Etnonarodowcy zdają sobie sprawę, że naród ruski wykańcza się tymi używkami szybciej, niż inne narody Europy. Popularnym hasłem na wszystkich manifestacjach jest: „Ruski znaczy trzeźwy” (Русский значит трезвый). Najbardziej radykalni aktywiści dokonują nawet ataków na sklepy z alkoholem i papierosami.

Rosyjska wersja straight edge to oprócz zdrowego stylu życia także aktywne uprawianie sportu, głównie sztuk walki. Każdego

roku organizowany jest amatorski turniej MMA pod nazwą „Duch Wojownika” (Дух Воина). Ma on narodową oprawę. Jego głównym sponsorem jest firma odzieżowa White Rex, założona przez etnonacjonalistów, którzy w ten sposób chcą promować wśród młodzieży zdrowy sportowy tryb życia i MMA. Poziom sportowy turniej „Duch Wojownika” jest na tyle wysoki, że najlepsi uczestnicy często zaczynają później karierę zawodową w prestiżowej rosyjskiej federacji M1 Global. Takie turnieje wspierają znani zawodnicy rosyjskiego MMA, jak były mistrz wagi ciężkiej M1 Global Roman Ziencow. Turnieje „Duch Wojownika” były organizowane nie tylko w Rosji lecz również na Ukrainie, w Mołdowie, a nawet we Włoszech. To właśnie dzięki aktywności w obszarze tak popularnego w Rosji sportu jak MMA nacjonalizm etniczny trafia do szerokiego kręgu odbiorców.

Na koniec wypada jeszcze wspomnieć o narodowo-populistycznym ugrupowaniu Narodowa Wola (Народная Воля). Posiada ono bardzo pozytywny program oraz działa pokojowymi metodami. Ugrupowanie to odłamało się od większej narodowo-lewicowej organizacji Wolnica (Вольница). Założycielom Narodowej Woli nie podobała się lewicowa ideologia Wolnicy, która zaczęła już całkowicie odchodzić od nacjonalizmu.

Narodowa Wola zarówno swoją nazwę jak i ideologię zaczerpnęła od działającej w XIX w. organizacji Ziemia i Wola (Земля и Воля) oraz z myśli Aleksandra Hercena. Tak jak A. Hercen Narodowa Wola prezentuje bardzo przyjazny stosunek do Polski i Polaków. Potępia ona wszelki szowinizm. Głosi, że każdy naród ma prawo do samostanowienia i powinien być gospodarzem we własnym państwie. Taka ideologia zyskała miano etnopluralizmu. Organizacja zwraca uwagę na to, że Ruscy stali się we własnym kraju uciskaną mniejszością.

Narodowa Wola podkreśla też rolę solidaryzmu społecznego oraz ludowości w państwie. Jest ugrupowaniem całkowicie świeckim. Deklaruje jednak przychylny stosunek do dominującej religii prawosławnej. Oprócz Rosji ma ona także swoje oddziały na Ukrainie. Od lat działa na rzecz pojednania tych bratnich

narodów słowiańskich. Obecnie Narodowa Wola jest ugrupowaniem marginalnym choć bardzo aktywnym.

Obecnie nadal dochodzi do walk etnicznych na ulicach wielkich rosyjskich miast. Brutalność i nienawiść rosną po obu stronach. Winni są przede wszystkim brutalni bandyci z Kaukazu i Azji Centralnej, a także władze Federacji, które wykazują wobec nich niezrozumiałą tolerancję. Dobrze ukazuje to przypadek policjanta, który usiłował na Bazarze Matwiejewskim (Матвеевский рынок) w Moskwie zatrzymać Czeczena podejrzanego o gwałt na ruskiej 15-latce. Został on dotkliwie pobity przez rodaków zatrzymywanego. Stwierdzono u niego rozległe urazy czaszki. Inni policjanci nie reagowali bojąc się doprowadzić do strzelaniny. W innym mieście Czeczeni zabili młodego żołnierza wojsk powietrzno-desantowych. Takich aktów przemocy jest wiele. Powodują one nienawiść i żądzę zemsty ze strony Ruskich. Obie strony nie przebierają w środkach.

Prezydent W. Putin usiłuje łagodzić sytuację. Rosyjski prezydent ma świadomość, że jego władza powoli zaczyna słabnąć i wybuch zamieszek etnicznych z pewnością nie leży w jego interesie. Władza działa więc dwutorowo. Z jednej strony prześladowuje nacjonalistów na mocy niesławnej ustawy 282. Z drugiej policja urządza spektakularne akcje na bazarach opanowanych przez imigrantów. W niczym nie rozwiązuje to jednak konfliktu. Muszą zostać przyjęte odpowiednie rozwiązania polityczne regulujące sprawę imigrantów w Rosji. W przeciwnym razie mogą wybuchnąć zamieszki na tle etnicznym na o wiele większą skalę niż w 2010 r.

Autorstwo: Jakub Ignaczak

Źródło: Geopolityka.org

BIBLIOGRAFIA

1. Bogumił Grott, Olgierd Grott, „Nacjonalizmy różnych narodów – perspektywa politologiczno-religioznawcza”, Księgarnia Akademicka, Kraków 2012.

2. Michał Soska, „Za Świętą Ruś. Współczesny nacjonalizm rosyjski-zarys ideologii”, Wydawnictwo von borowiecky, Warszawa 2009.

3. Strony: Autonom.pl, Interfax-religion.com, Kresy.pl, Nytimes.com, Osw.waw.pl, Portal.arcana.pl, Rusnat.com, Rusnation.org, Youtube.com.